



סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים



תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>החוליה המקשרת</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>דת הפרוגרס: המלחמה על המציאות</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>מפגש שמלבין קיצוניות</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>סדקים נסתרים והקשבה לתחושות האחר</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

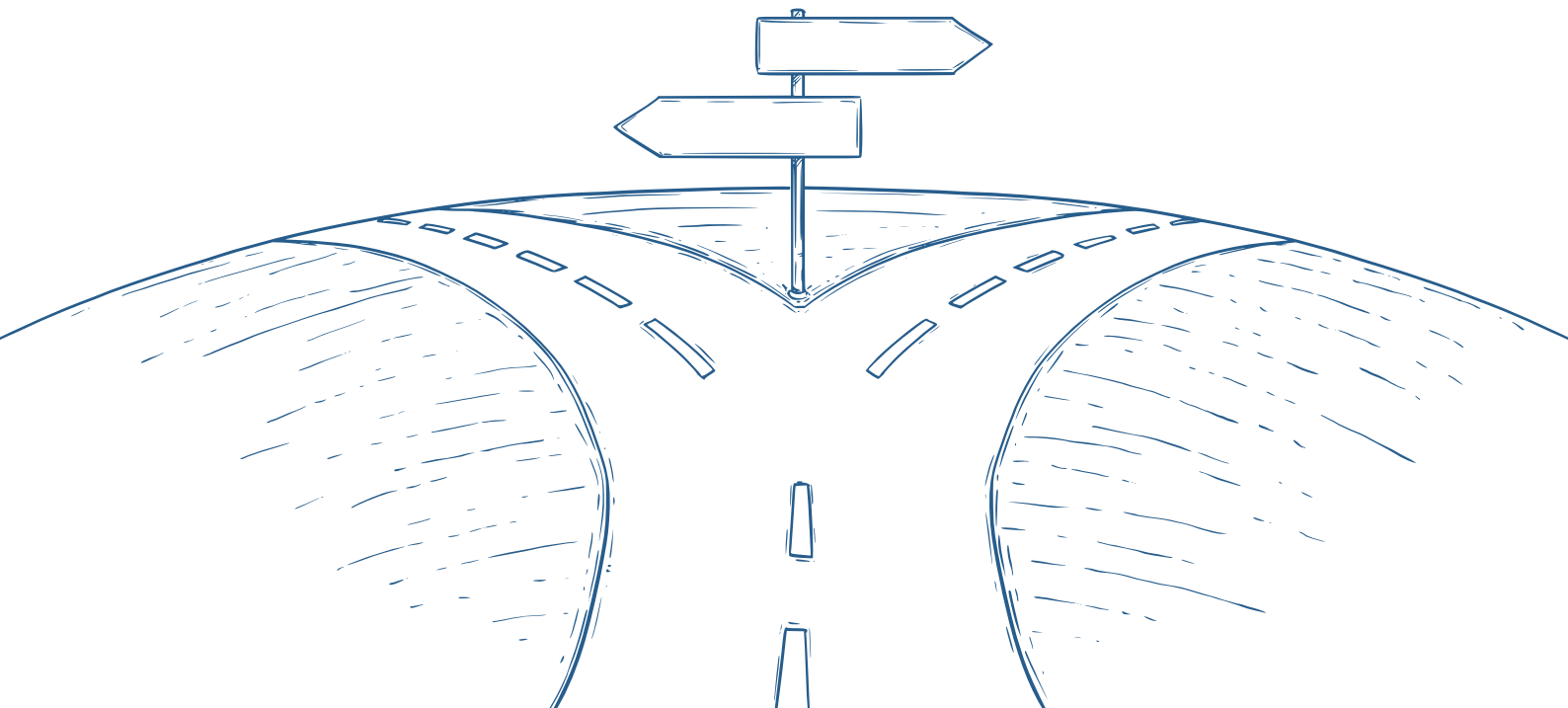
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290



החוליה המקשרת

בן יעקב סבו

א. איך מפרקים חברה?

בשנים האחרונות נחשפו ניסיונות רבים של בכירים בפרוגרס הישראלי והעולמי לפרק מבפנים את החברה הדתית-לאומית ואת זו החרדית בישראל. כל אחד והאנרגיה שלו.

על פי עדותם שלהם, כך עובדת השיטה:

- מציאת נושאים התוקעים טריזי אידאולוגי בין בעלי ברית, וניפוחם;
- מציאת 'אנשי ביניים', שלכאורה מזוהים אידאולוגית וסוציולוגית עם החברה שהיא מושא הפירוק, אך למעשה מקדמים רעיונות מפרקים (דה-קונסטרוקטיביים) מבפנים.

ב. מה כל כך מוצלח בשיטה הזאת?

'המציאות היא לעולם בחירה בין טוב - לטוב יותר. 'מושלם' קיים רק בימות המשיח, בעולם הבא, ובשפת הנוער המתבגר שאינו מתכוון ברצינות למילותיו. ובעוד מקום: בספרי אפלטון, רוסו, מרקס ושאר פילוסופי השמאל הרדיקלי לדורותיהם. לדידם, את ה'מושלם' יש להביא כאן ועכשיו! להביא בפועל, ממש עם לפידים בוערים וכאוס ברחובות. מוזמנים לקרוא את המניפסט הקומוניסטי.

לכן, מציאת 'טריזי' של הבדל אידאולוגי תמיד תהיה אפשרית למי שרוצה לפרק את החברה.

מציאת 'אנשי הביניים' של בכירי פרוגרס עובדת כך: כדי לקדם למשל אידאולוגיית אקלים רדיקלית שנויה במחלוקת, הם יסתירו דמויות הזויות המעוררות חשד ויציבו במקומן אישה דתייה עם מטפחת גבוהה, שימכרו לה את סוגיית האקלים כ'אהבת הארץ' בכלל. כך ייקלטו הרעיונות בציבור שלה באופן יעיל ואמין ללא חסמים.

לא משנה כלל אם 'אנשי הביניים' משתפים איתם פעולה תוך קבלת תקציבים (כגון תרומות), ג'ובים (נניח בתאגיד השידור הציבורי), הון פוליטי (בשם האחדות והשוויון בנטל כמובן), או שהם פועלים בחינם; מבחינת בכירי הפרוגרס המקדמים אותם בכל כוחם - התוצאה היא זהה לצורך קידום מטרת העל: פירוק זהותה היהודית של מדינת ישראל.



כדי לקדם
אידאולוגי
ית אקלים
רדיקלית
שנויה
במחלוקת,
הם יציבו
אישה
דתייה עם
מטפחת
גבוהה,
שימכרו
לה את
סוגיית
האקלים
כ'אהבת
הארץ'
בכלל



”
הם ידברו המון בשם
'הצדק', 'המוסר',
'התורה', 'דמעות
הנשים' ועוד כותרות
מפוצצות. אבל פתרון
המבטא ניסיון מוכח
לפתור את הסוגייה
שעליה הם צועקים - אין

ג. איך מזהים אותם?

ראשית, בדרך כלל הם ידברו דווקא בשם הרגש, עד שכל מיתרי השכל יצאו מכיוון.

שנית, הם לעולם לא יציעו רעיונות מעשיים ופתרונות שאכן נבחנו במציאות ומשקפים ניסיון ושיש להם קבלות על הצלחה.

הם ידברו המון בשם 'הצדק', 'המוסר', 'התורה', 'דמעות הנשים' ועוד כותרות מפוצצות. אבל פתרון המבטא ניסיון מוכח לפתור את הסוגייה שעליה הם צועקים - אין.

אוסוף בפן האישי, כאדם שבתפקידו הצבאי במיל' עוסק המון בהתאמת הצבא להיות מקום הולם לערכים החרדיים, שדווקא כדי לקלוט את אותם המוני חרדים בעלי רוח, מסירות, תורה ואיכות אנושית, פניתי אישית לרבים מגורמי המחאה והפוליטיקה שכל עניינם לכאורה 'גיוס חרדים', ודבריי נפלו על אוזניים ערלות. למה? תנחשו לבד.

ד. שקר 'דעת הקהל'

אחת המטרות העיקריות של אותם ארגונים ואישים היא ליצור דעה כוזבת בציבור כאילו הם מייצגים המונים, ובכך להטות את הכף הפוליטית על ידי לחץ על נבחרי הציבור.

כך התברר השבוע שאחת ממובילות קמפיין המילואימניקים נגד חוק הגיוס "לא דייקה בדבריה", בלשון מכובסת, כשטענה שרב חשוב עומד מאחוריה. לאחר בירור עם אותו רב, בשידור חי מעל גלי האתר, התברר שלא היו הדברים מעולם. בדומה לכך, יש גם העושים שימוש בדמויות דתיות כ'פרזנטורים' - הם רק לבושים חיצונית כדתיים, ודרכם ניתן לקדם תפיסות בעייתיות.

חפשו באתר האינטרנט של כל ארגון ליברלי - ותמיד תמצאו דמויות שייראו לכם כאלה מקהילתכם או כאלה היושבים מאחוריכם בבית הכנסת.

אבל מה דתי בהם? מה 'חרד' לי? בהם? ובעיקר, מה מייצג בהם?

זוהי כמובן זכותו של כל אדם להחזיק בכל דעה שיחפוץ, גם יהודי שיתמוך במרואן ברגותי, אבל למה להשתמש במרמה בשמות של רבנים, או בתיוג של דתי, חרד"לי או מילואימניק?

ה. עלינו להישאר ממוקדים

המאבק של דורנו הוא לא על גודל הצבא, אלא על דבר אחד ויחיד - זהותה היהודית של המדינה.

החרדים יתגייסו בקלות כשהזהות היהודית תנחה את קבלת ההחלטות בצה"ל. לא 'תרבות' הפרוגרס, לא 'מוסר' הפצ"ריה, ולא 'פסיקות' בג"ץ. לענ"ד זוהי דרך חשיבה בוגרת המחפשת פתרונות מעשיים ולא פתרונות עכשוויים חסרי היתכנות.

כל בוגר של קורס בסיסי במו"מ וניהול מחלוקות יודע זאת, כאשר באמת מחפשים פתרונות ולא ליבוי של שנאה וכאוס.

ו. כשהחרדים ינהרו לבקו"ם

גיוס חרדים באופן נכון הוא קודם כל הצלה לצה"ל, למדינת ישראל, ולהשפעת הזהות היהודית שלנו פה.

אני חושב שגיוס חרדים באופן נכון הוא גם הצלה והעצמה לנערים חרדים שפחות מוצאים את עצמם.

אבל, ופה הנקודה החשובה: בלי כובד הראש הנחוץ לגישה לסוגייה, זה פשוט לא יקרה נכון.

זה לא ירבה זהות יהודית בצבא, וזה לא ישמור כחרדים את הנערים המתגייסים.

אך במצב הנוכחי, יש לנו עוד דרך ארוכה עד שבכירי צה"ל, היועמ"שית, בג"ץ ועוד יפנימו בצניעות את מגבלת הכוח שלהם.

לסיום, שימו לב ש'דמויות ביניים' רבות הן מאלה שצקו בעבר מרה על הסכמי אוסלו, שבוצעו בכוח ובאבחה חדה תוך התעלמות מהמציאות, ללא סבלנות וללא שלבים מוכחים - וכעת רוצים להחיל את אותו דפוס התנהגות שנגדו הפגינו ומחו על תהליכים חברתיים פנימיים ומורכבים.

אסור שיהיו לנו עוד 'קורבנות שלום', חלילה.

”
החרדים
יתגייסו
בקלות
כשהזהות
היהודית
תנחה את
קבלת
ההחלטות
בצה"ל. לא
'תרבות'
הפרוגרס,
לא 'מוסר'
הפצ"ריה,
ולא
'פסיקות'
בג"ץ

דת הפרוגרס: המלחמה על המציאות

איתי אסמן

א. המפגש בסנאט: כשהאמת הפכה ל'פוגענית'

לפני כשנתיים וחצי, במהלך שימוע על בטיחות תרופות להפלה, התנגשו חזיתית שתי תפיסות עולם על הבמה המכובדת של הסנאט האמריקאי. זה לא היה רק ויכוח על טרמינולוגיה רפואית, אלא מאבק עקרוני על עצם הגדרת ה'אמת'.

מצד אחד עמד הסנאטור, שנאחז במדע הביולוגי ובשכל הישר כעוגן מוחלט, ומנגד ירבה דוקטור לרפואה, שהציגה שפה 'רפואית' חדשה המקדשת את הזהות המגדרית על פני הביולוגיה. כאשר נשאלה שאלה פשוטה: "האם גברים יכולים ללדת?", היא סירבה לענות בשלילה והאשימה את השואל בשיח מקטב.

מה גורם לאשת אקדמיה בכירה לבחור בלוליינות לשונית מביכה על פני הכרה בעובדה פיזיולוגית פשוטה? כדי להבין את הסירוב הזה, עלינו לצלול לעומק הדינמיקה האמונית העומדת בבסיס השיגעון הנוכחי: דת הפרוגרס.

ב. הפרוגרס: טשטוש כתפיסת עולם

הפרוגרס אינו סתם 'קידמה' טכנולוגית או מוסרית, אלא תפיסת עולם רדיקלית שחותרת לפירוק שיטתי של כל משלב הזהויות המרכיבות את האדם: הזהות המינית, המשפחתית, הלאומית והדתית. לשיטת התפיסה הפרוגרסיבית, כל הגדרה ברורה, כל גבול, כל הבדל בין מינים שונים המתקיימים בטבע - נתפסים ככוח מדכא וכאיום. הפתרון ל'איום' הזה הוא טשטוש מוחלט: לטשטש את ההבדלים בין גברים לנשים, בין אזרחים לזרים, ובין ערבים ליהודים. הם יטענו שכל הדתות רעות במידה שווה, שהלאום הוא המצאה דמיונית ושהתא המשפחתי המסורתי הוא מוסד פטריארכלי מיושן. היעד הסופי הוא עולם שטוח, נטול זהויות ונטול גבולות.

ג. הנדסת התודעה: להפוך את החרייג לנורמה

כיצד התודעה הזו פועלת בשטח? היא מנצלת את העובדה שהמציאות האנושית מורכבת.

נכון, המציאות אינה מתמטיקה טהורה; יש גברים 'עדינים' יותר, ויש נשים עם תכונות או מאפיינים שנחשבים 'גבריים'. ה'גאונות' הפרוגרסיבית מתמחה בהתמקדות במקרי-הקצה יוצאי הדופן - ובהפיכתם לנורמה המחייבת.



מה גורם לאשת אקדמיה בכירה לבחור בלוליינות לשונית מביכה על פני הכרה בעובדה פיזיולוגית פשוטה? כדי להבין את הסירוב הזה, עלינו לצלול לעומק הדינמיקה האמונית העומדת בבסיס השיגעון הנוכחי





”
מכיוון שהפרוגרסיבים לא באמת יכולים לשנות את הביולוגיה או את הטבע האנושי, המלחמה שלהם מתמקד בשפה. זהו מגרש המשחקים של ה'פוליטיקלי קורקט', התקינות הפוליטית

קחו למשל את סוגיית הנשים בצה"ל. ישנן נשים החזקות פיזית באופן יחסי, ולכן הפרוגרסיביים יפעלו בכל הכוח להפוך נשים לטנקיסטיות ולוחמות בסיירת מטכ"ל. העובדה הביולוגית המוכחת בדבר מסת השריר וצפיפות העצם של גברים, הגבוהה משמעותית בהשוואה לאלה של נשים, לא מעניינת אותם. לפי הפרוגרס ניתן לבצע 'אבולוציה מגדרית' באמצעות פקודות מטכ"ל והתאמות סביבתיות. הם מאמינים שאם ישולבו מספיק נשים בחיל השריון, חזקה על המציאות שתתיישר לפי התיאוריה ויושג השוויון הפיזי המיוחל. ומה לגבי המחיר? מה לגבי הלוחמות שיסבלו משברי מאמץ באגן ומפגיעות בריאותיות, לעיתים לכל החיים? בדיוק על משקל 'קורבנות השלום' שהתפוצצו באוטובוסים למען חזון אוסלו המשיחי, יש לנו כעת 'קורבנות פרוגרס'.

כאן נחשף האופי הדתי-משיחי של התנועה הזו. פרוגרסיביים בטוחים שהם 'נאורים', בעלי כוח אלוהי שמאפשר להם לברוא עולמות חדשים ולהנדס מחדש את המציאות. כשהתיאוריה נכשלת במבחן המציאות (כמו בפיילוטים החוזרים ונשנים בצה"ל), הם לא יודו בטעות אלא יטענו ש"לא ניסינו מספיק", וימשיכו להוריד את רף הלחימה ולעשות 'התאמות'. האמונה שלהם חזקה מנכונותם להכיר בעובדות.

ד. שפה יוצרת מציאות: משטרת המחשבות החדשה

מכיוון שהפרוגרסיבים לא באמת יכולים לשנות את הביולוגיה או את הטבע האנושי, **עיקר המלחמה שלהם מתמקד בשפה. זהו מגרש המשחקים של ה'פוליטיקלי קורקט', התקינות הפוליטית.**

הדוגמה המובהקת היא המעבר הכפוי מהמילים הטבעיות 'אבא' ו'אמא' למונחים הטכניים 'הורה 1' ו'הורה 2'. המהלך הזה שווק לנו כמסווה של חמלה ו'דאגה לחלש' - הרי יש מקרים מצערים בהם לילד אין אבא או אמא; ולכן, כדי לא לפגוע בו, נדרשנו למחוק את המושגים הללו מהלקסיקון.



**הרופאה
שישבה
בסנאט לא
יכלה לומר
את האמת,
כי על פי
דת
הפרוגרס,
פגיעה
ברגשות
(של קבוצה
מוחלשת)
היא החטא
הקדמון
והחמור
ביותר**

אך כאן נעוץ ההבדל התהומי בין גישה שפויה לגישה פרוגרסיבית: הגישה הנורמלית מכירה בכך שיש כלל, ויש יוצא מן הכלל. היא גורסת שמוטלת עלינו חובה לנהוג ברגישות ובחמלה כלפי החריג והחלש, אך בשום אופן לא לבטל ולהתכחש לנורמה למענו. הפרוגרס, לעומת זאת, משתמש בחלשים כ'מגן אנושי', כדי למחוק מהויות וזהויות מהשיח הכללי.

בשיח הזה, המונחים 'אמת' ו'שקר' הוחלפו ב'פוגעני' ו'מכיל'. הרופאה שישבה בסנאט לא יכלה לומר את האמת, כי על פי דת הפרוגרס, פגיעה ברגשות (של קבוצה מוחלשת) היא החטא הקדמון והחמור ביותר. כך נוצרת 'משטרת שפה' שחוסמת כל אפשרות לדיון מהותי, כי הצד השני תמיד 'נפגע' ועסוק ברגשותיו ובתגובותיו לנאמר, במקום בעובדות עצמן. בן שפירו ניסח זאת בדיוק נוקב: "לעובדות לא אכפת מהרגשות שלך".

ה. המענה: חזרה לשפיות

יש בינינו כאלה שמתמקדים בכל פעם מחדש בבעיות השעה העכשוויות - שאכן קיימות - ובכך מאבדים את הפרספקטיבה התרבותית הכוללת. אכן, חסר סד"כ בצה"ל; אך מה הקשר בינו לבין תפיסתה הקיצונית של היוה"ל"ם?

אז מה המענה לדת הפרוגרס?
התשובה היא אומץ.

הנשק היחיד מול השקר הוא אמת, עובדות ונתונים. עלינו לסרב לשחק את משחק השפה שלהם. לא לכבס מושגים ולא להתנצל: זה לא 'ניתוח להתאמה מגדרית' אלא כריתת איברים בריאים; זה לא 'פיילוט הטנקיסטיות' אלא ניסויים בלוחמת נשים בשם אג'נדה רדיקלית. ברמה האישית, עלינו להיות אנושיים, לעזור לחלש ולגלות אמפתיה לכל אדם באשר הוא. אך ברמה הציבורית והלאומית, אסור לנו לתת לערך החמלה האישית על פי הפרוגרס להפוך לכלי נשק המפרק את החברה. אסור לקחת את החולשה ולהפוך אותה לאידיאל. מול מניפולציות רגשיות, עלינו להציב עמוד שדרה של היגיון ישר ומציאות פשוטה; זוהי החמלה האמיתית כלפי האנושות כולה.

מפגש שמלבין קיצוניות

אודי בן חמו

א. ביקורת מנומקת איננה חוצפה – היא מבטאת אחריות

היסטוריה סביב עצם הביקורת על תלמיד חכם או מוסד תורני אינה מעידה על יראת שמים אלא חוסר בגרות. העולם נבנה ממחלוקות חריפות, לא מהשתקה.

ב. הדיכוטומיה המזויפת: או פולחן או ביזוי

הטענה שמי שמקשה על רב "מזלזל בתורתו" היא תרגיל רטורי זול. בין שני קטבים של עבדות מוחלטת בצד אחד, לזלזול מוחלט בצד שני יש עוד כמה אפשרויות. מי שהאמת נר לרגליו לא חושש מהבעת דעה סדורה. הוא שואל, מקשה ותובע הבהרה. עזבו את האומר, דברו על המעשה.

ג. איני תלמיד חכם ועדיין מותר לי לבקר

איני בר פלוגתא תורני. איני מתיימר להכריע הלכתית או חינוכית. זוית המבט שלי היא המרחב הציבורי פוליטי. ולכן, מותר להאיר ולבקר כאשר דמות רבנית מעניקה חיבוק חם למי שפעל בזדון נגד החברה הישראלית.

ד. אי-ידיעה איננה תירוץ – וידיעה מחייבת פי מאה

אם לא הכרתם את פועלו של עמי דרור – זו רשלנות. אם הכרתם – זו שערורייה. אדם שפעל באופן עקבי להסית, לנאץ, להצית ולפורר את החברה איננו "בר שיח". הוא מוקצה ציבורית עד שיחזור בו פומבית וחד-משמעית.

ה. התמונה היא העבירה

אין כאן שאלה של "כוונות טובות". אין כאן משמעות למה שנאמר בחדר סגור שגם עליה כאמור, יש מה להעיר. עמי דרור לא פעל בסתר אלא ברעש, בקללות ובקריאות לאלימות בקדמת הבמה. לכן התמונה – ולא השיחה מאחורי הקלעים – היא לב הבעיה. תמונה מחויכת עם תלמיד חכם היא הלבנה פומבית של קיצוניות. נקודה.

ו. "אבל אולי הוכיחו אותו" – טענה לא רצינית

אם הייתה מחאה נוקבת, היכן היא נראית?
אם הייתה דרישה לתשובה, היכן היא נשמעת?
אם לא הייתה חזרה בתשובה – אין מחילה, ואין חיבוק.
מי שמצטלם בלי להציב תנאים, משדר הסכמה. זה כלל פשוט.



בין שני קטבים של עבדות מוחלטת, בצד אחד, לזלזול מוחלט בצד שני יש עוד כמה אפשרויות. מי שהאמת נר לרגליו לא חושש מהבעת דעה סדורה. הוא שואל, מקשה ותובע הבהרה





”
**לעיתים תגובה
אינסטינקטיבית של
דחייה – “תסתלק
מכאן” המלווה
בזריקת כפכף סימלי
– מוסרית ובריאה
יותר מאלף פלפולים**

ז. המסר החינוכי: טשטוש רע מוחלט
למרות שאין זה תפקידי בכל זאת אעיר.
כל אחד שיחנך על פי הבנתו ואם יש לכך קונים, אדרבה. אך התמונה מביעה תפיסה חינוכית
ציבורית ולכן ארשה לעצמי.
זהו חינוך שמחנך לחוסר עמוד שדרה. לא לזיהוי רע, לא להוקעה, אלא להכלה רכרוכית של
אלימות בשם “שיח”.
תלמיד הרואה תמונה כזו לומד שאין קווים אדומים, שאין מחיר להסתה, שאין גבולות. זה
חינוך מסוכן.

**לעיתים תגובה אינסטינקטיבית של דחייה – “תסתלק מכאן” המלווה בזריקת כפכף סימלי –
מוסרית ובריאה יותר מאלף פלפולים.**

ח. עמי דרור אינו מקרה – הוא שיטה
עומדת פה תעשייה שלמה של ארגוני מחאה, עמותות וכספים, שפעלו לפרק את החברה
הישראלית. **כעת הם זקוקים להלבנה. לתמונה עם רב. לאזכור בישיבה. לחיבוק. בלי זה – הם
מחוץ לגדר.**
גבר מכה לא יכול להביא פרחים לאשתו ובכך לחשוב שייסלח לו.

ט. נאיביות היא שותפות פסיבית
מי שאינו מבין את הציניות של המרחב התקשורתי, אך פועל בו, הופך לשותף תמים למהלך
פוליטי אלים. אין כאן “שיח”. יש קמפיין. כל תמונה היא תחמושת.

י. השורה התחתונה

עמי דרור ודומיו ימשיכו לחבק רבנים ולהיפגש עם ברי פלוגתא- ובמקביל להאשים את
הממשלה בפשיזם ולחתור למהפכה אלימה.
“אתם לא אשמים, זו הממשלה אשמה” כך יאמרו. זו האסטרטגיה. **וכל מי שאינו חוסם אותה
בפומבי, מעניק לה לגיטימציה.**
בקיצור, ‘עיניים על הכדור’ כמו שאומרים שם במחאה.

סדקים נסתרים והקשבה לתחושות האחר

עזרא הימן

פעמים רבות מבקשים מאיתנו בזירה הציבורית הפוליטית 'להתחשב בזווית המבט של הצד השני' ו'להקשיב לכאבים שלו'. האם הפרקטיקה הזו, המקובלת ונדרשת ביחסים זוגיים בפרט וביחסים בינאישיים בכלל, מותאמת גם לזירה הציבורית פוליטית?

א. יחסים אישיים וקידום עמדה ציבורית

הפוליטי איננו אישי. ההחלטות אותן אני מקדם בניהול המדינה אינן מכוונות לחיים האישיים של בר הפלוגתא שלי. אם אני סבור שצריך להשקיע יותר בצבא היבשה על חשבון חיל הים כדי להיות מוכן למלחמה הבאה - אזי הכאב האישי של קצין בחיל הים או של בר הפלוגתא שלי, שאיננו מבין את חשיבות העניין, אינו רלוונטי להחלטה הקשורה לבטחון לאומי. ראוי שיהיה דיון רעיוני עם חופש דעות, ראוי לשמוע טיעונים עניינים, אך **תחושותיו וכאביו של בר הפלוגתא אינם מעניינים כלל בהקשר הזה**.

ניהול מדינה איננו מערכת יחסים בינאישית, והתייחסות אליו ככזה היא שטחית מאוד.

ויתור על מה שלדעתנו חיוני למדינת ישראל בגלל 'תחושות וכאבים' הוא חסר אחריות עד לכדי אכזריות.

גם בהחלטות שאנשים רבים נפגעים מהן ישירות, ראוי לשמוע את הצד שלהם על מנת לאמוד נכון את מחיר ההחלטה ולשקול אותו ברצינות הראויה. **לא הכאב קובע את מידת ההתחשבות, אלא הערך האמיתי של הטענה** ושל כל צד בהחלטה.

מגדילים לעשות אנשי שמאל שמבקשים מאיתנו להקשיב לכאב של העזתי או הסודני, למשל. הכאב של הסודני שמחפש לעצמו עתיד טוב יותר במדינה אחרת, וסיפורו האישי המרגש, אין לו מקום בהחלטה על ערך שמירת גבולות של מדינה, ומה טוב למדינת ישראל. שופטי העליון עירבו שיקולים כאלה בהחלטות שיפוטיות, והשפילו לתחתיות את מקצוע השיפוט בפרט ואת השיפוט המוסרי הציבורי בכלל.

ב. מניפולציות וחולשות פנימיות במסווה הקשבה לכאב

פעמים רבות, **ההקשבה לתחושות וכאבים בהקשרים לא מתאימים מחפה על חולשה פנימית, נטייה לריצוי וחוסר בטחון בדרך**. כלל זה נכון גם במערכות יחסים. לא תמיד זה המקום והזמן להקשיב לכאבי הצד השני. למשל, כשיש מולי מישהו שמתנהל בבריונות - לא זו העת לשמוע על תחושותיו וכאביו. מתן מקום לביטוי של תחושות וכאבים הוא דבר חשוב במקומו וזמנו, והרסני כשזה משמש תירוץ לוותרנות כרונית, נטייה לריצוי, וחולשה מול בריונות ושתלטנות.



גם
בהחלטות
שאנשים
רבים
נפגעים
מהן
ישירות,
ראוי
לשמוע את
הצד
שלהם על
מנת
לאמוד
נכון את
מחיר
ההחלטה
ולשקול
אותו
ברצינות
הראויה





”
**נטייה מופרזת לריצוי של
 צד אחד תמיד מזמינה
 מניפולציה בריונית של
 הצד השני. הדינמיקה
 הזו של התעללות רגשית
 מחריבה מערכות יחסים,
 חברתיות וגם זוגיות
 ובינאישיות**

כך, הבקשה להקשבה לתחושות וכאבים הופכת פעמים רבות למניפולציה רגשית. היא משמשת כדי להחליש את הביטחון המוסרי של הצד השני בעמדתו, ונוקטת מופע רגשני על מנת לאלצו לוותר על עמדתו מטעמים מצפוניים שקריים.

נטייה מופרזת לריצוי של צד אחד תמיד מזמינה מניפולציה בריונית של הצד השני. הדינמיקה הזו של התעללות רגשית מחריבה מערכות יחסים, חברתיות וגם זוגיות ובינאישיות.

כשזה מגיע למרחב הציבורי ולסוגיות ציבוריות פוליטיות, העיקרון הזה חזק שבעתיים.

שימו לב היטב מי הוא זה שיממש חובה' בחברה להקשיב לתחושותיו ולכאביו, ומי אלה שרגשותיהם חשובים קצת (או הרבה) פחות - ותבינו מי מפעיל על מי מניפולציה. תבדקו למשל, כמה פעמים שמעתם קריאה להקשבה לכאביו של נוער הגבעות, או לציבור החרדי? **שמיעת כאבים סלקטיבית היא מדד מצוין למניפולציה.**

אך כפי שכבר אמרנו, כאבי מצביעים שהפסידו בבחירות אינם קשורים בשום אופן לניהול רוב ענייני המדינה.

זו לא רק זכות, אלא ממש חובה, לקדם תפיסות ושינויים החיוניים בעינינו לעם ישראל ולחברה, אשר הציבור תומך וחפץ בהם.

האם נותיר את הקונספציה ההרסנית על כנה בגלל כאבים של יוצריה? האם נשנה את אכיפת חוקי ההגירה בגלל פרשנות לתחושות וכאבים של סודנים? האם תחושות של משפחה שכולה עם תפיסה פוליטית יריבה רלוונטית לשאלה כיצד יש לחקור ולתקן את כשלי מערכת הביטחון? כל אלו הן מניפולציות מובנות שכל תפקידן למוטט את הביטחון המוסרי של הציבור.

ג. מיהו באמת 'הצד השני' בזירה הציבורית?

והנה מניפולציה נוספת, אולי הגדולה מכולן.

אם יש בכל זאת מקום לדמות את היחסים בין ימין ושמאל בארץ למערכת יחסים אנושית, הרי שיש לעשות זאת בין כלל חלקי הציבור, בהתאם לגודלם והיקפם.

כיצד קרה הדבר, ששני צידי המריבה הפוליטית הפכו להיות ציבור הימין בישראל בצד אחד, והאליטה של הפקידות המשפטית ושופטי בג"ץ בצד השני? אפילו היינו מדמים את הזירה הפוליטית לסיטואציה של מערכת יחסים, האם אלה שני צידי המתרס של מערכת היחסים?

נבחרו ציבור ופקידים לא נבחרים נמצאים במערכת יחסים של מעביד ועובד, לא של שווים. אפשר וצריך להקשיב לתחושות וכאבים של העובד בנוגע לתנאי העסקתו, אך לא בנוגע למטרות העסקתו.

אין מניפולציה גדולה יותר מהצגת יצחק עמית ובהרב מיארה, וכל מעגלי תומכיהם, כצד בסכסוך הפוליטי בישראל.

אם נקשיב היטב, נשמע בתוך דבריהם לא יותר ממניפולציה של מיעוט בעם ישראל, שפגוע עד עמקי נשמתו בשל העובדה שאינו מנהל את המדינה, שהוא לא זכה באמון הציבור.

הקשר, שבמסגרתו יש מקום לביטוי כאביו של ציבור ליברלי, יתקיים רק אחרי הורדת הנשק הלא קונבנציונלי של שימוש בריוני במערכת המשפט ואכיפת החוק.

רק אז נוכל לדון בסוגיה האם, מתי ובאיזה הקשר מתנהלת הזירה הציבורית כמערכת יחסים בין-אישית. רק אז נוכל לדון בשאלה מי הוא זה שבאמת מבקש הקשבה לתחושותיו.

והכי חשוב: אז נעשה זאת בלי לבלבל בין הציבורי לאישי. בלי לבלבל בין מדיניות ציבורית למערכת יחסים אישית. בלי לבלבל בין דיון ענייני חופשי לבין 'שיח כאבים ותחושות'; ובלי לבלבל בין הקשבה הדדית למניפולציות רגשיות.

”
כיצד קרה הדבר, ששני צידי המריבה הפוליטית הפכו להיות ציבור הימין בישראל בצד אחד, והאליטה של הפקידות המשפטית ושופטי בג"ץ בצד השני?